

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 56. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_227C-txt-shoot-idm2273.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

X. Kong David.

Canaans Land stødte i Nord ved Bjerget Libanon til de Tyriers og Zidoniers Land, som ellers kaldes Phoenicien, og i Syd til Arabien, men havde mod Østen Jordans Flod, og mod Vesten det store Hav, som vi kalde det Middel-Landske, fordi det gaaer midt ind i Verden, og adskiller Afrika fra Europa. Over hele dette Land blev David Konge, naar man undtager den smalle Strimmel ved Havet, som Philisterne beboede, og kunde i hans Dage knap forsvare; men hans Herredømme strakke sig endnu langt videre; thi østen fra Jordan raadte han ei blot over Gilead, som Moses havde indtaget, og uddeelt til halvtredie Stamme af Israels Folk, men han indtog ogsaa Syrien, ligetil den store Flod Euphrat, og et Stykke af Arabien til det røde Hav. Davids fleste Dage henrandt da under lykkelige Krige, hvortil han havde dygtige Hjelpere i sine Syster-Sønner Joab og Abisai, og sine andre modige Stal-Brødre fra Land-Flygtighedens 57 Tid; men han glemde dog aldrig, at hvor hardt end Sværdet svinges, og hvor høit end Buen spændes, saa er dog Seieren fra Gud alene; thi David var en Konge efter Herrens Sind, som kom ihu, at Manden er paa Thronen, som i Hytten, Muldets Frænde, men Riget og Magten og Æren er den Stores, som lever i al Evighed!

Herom gaaer Syn for Sagn i den saakaldte Davids Psalter, eller Psalme-Bog, som staaer at læse i vor Bibel; thi hvormange hundrede Sangere der end siden have kvædet om den levende Gud, og om alle Hans underlige Gierninger blandt Menneskens Børn, saa staae de dog langt tilbage for denne Hyrde-Dreng og Harpe-Spiller paa Israels Throne, og allerede deraf er det klart, han ikke løi, Manden i Israel med den liflige Psalme-Tunge, da han sagde paa sit Yderste: Herrens Aand var over mig, og det var Ham, som taledede med min Tunge! Dette sees imidlertid endnu grandgiveligere deraf, at hans Sang aabenbarer alle Menneske-Hjertets Dybheder, og udtrykker den faste Forvisning, at Kvindens Sæd til alle Slægters Velsignelse, som Gud havde lovet Abraham, Isak og Jakob, han skulde være en Davids Søn, og reise en mageløs Throne, siddende ved Guds højre Haand, og udstrækkende sit Spir til Jorderigs Ender, knuse Kæmper som Leer-Kar, men aande paa den faldne Slægt, som en Morgen-Dugg over slagne Enge, til Efter-Grøde i en Efter-Sommer, det undtes ham at skabe paa Jordens Kreds!

Saaledes svarede Davids Sang, som Davids Lykke, til hans Navn, der betyder den Elskelige, men ogsaa han var dog en syndig Mand, som han selv saa ærlig skrifter og saa vemodig beklager, og een Gang, i de fyrretive Aar, han sad paa Thronen, misbrugde han saa grovelig sin Konge-Stand og Vælde, at han brød Ægteskab, og magede det saa, at Manden, hvis Hustru han tog, kom af Dage! Vel lod han sig taalmodig tugte for Synden af Propheten Nathan, og angrede den bitterlig; men Herren lod ham dog forkynde en haard og øiensynlig Straf, som skulde komme fra hans eget Huus; thi naar Guds Børn begaaer en Misgierning, da bedrøve de Hans Aand, og vanære Hans Navn for Verden, saa de Ugudelige bespottede den Hellige.

Nu havde David en Søn, som han elskede, og hvis Navn var Absalon, han var deilig og yndig, men falsk og lumsk, saa han fik i Sinde at støde sin gamle Fader fra Thronen, og Herren lod det lykkes til en Tid, for at aabenbare sin Vrede over Davids Synd, 59saa Absalon fandt Gunst og Medhold hardtad hos hele Folket, og David vidste Intet deraf, førend det blev ham meldt, at Absalon havde gjort sig til Konge i Hebron, at hele Landet gienlød af Fryde-Raab derover, og at den ypperste Raad-Giver i Israel, Achitophel, hvis Ord var agtet for Klogskaben selv, han var ogsaa i Forbund med Absalon! Da bad David: Herre! gjør Achitophels Raad til Daarskab, og derpaa flygtede han fra Jerusalem, med Joab, Abisai, og hvem der mere var igien af hans gamle Huus-Trop, der vilde leve og døe med ham; og den graahærdede Kæmpe, Goliaths Bane-Mand, Israels mægtige Konge, for hvis Tjenere Folkene trindtomkring bævede, han gik nu grædende, indhyllet i sin Kappe, barfodet op ad Olie-Bjerget, bandet og bespottet af en Frænde til Kong Saul, som hedd Simej, og som David ingenlunde vilde tillade sine Mænd at straffe, men sagde sagtmodig: stræber ikke min egen Søn mig efter Livet, hvad Under da, at Frænden af min Fiende bander mig!

Imidlertid holdt Absalon hoverende sit Indtog i Jerusalem, og Achitophel gav ham blandt andre onde, men verdens-kloge Raad, ogsaa det, at sætte efter David, førend hans Venner fik Tid til at samle og betænke sig; men Herren gjorde Achitophels Raad til Daarøskab for Absalons Øine, saa han fulgde et andet, som var at bie, til han havde hele sin Krigs-Hær paa Benene. Da Achitophel saae, at hans kloge Raad blev vraget, reed han hjem, og hængte sig, og da Absalon kom med hele sin Krigs-Hær til Gilead, og sloges der med Davids Kæmper, under Joab og Abisai, da blev han overvundet, og paa Flugten igiennem Ephraims Skov, blev han hængende ved sit deilige lange Haar i en Eeg, hvor Joab fandt ham, og giennemborede ham med sit Spyd.

Nu kappedes hele Folket om at føre David tilbage til Jerusalem, men han græd over Absalon, og skaanede Simej, og Herren lod hans Throne staae urokket til hans Døds-Dag. 2. Sam. 10-19. 22. 23.